

[Rigmor Christensen.]
vil samtidig behovet vokse for en større tilgang af terapiassistentelever. Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på, at det vil være nødvendigt, at terapiassistenternes arbejde fremover ændres i takt med lægevidenskabens fremskridt og den sociale udvikling i øvrigt, og at eleverne indstilles på fortsat dygtiggørelse efter uddannelsens afslutning.

Jeg henstiller, at lovforslaget henvises til et udvalg, og skal med disse bemærkninger anbefale lovforslaget.

Poul Dam: Det, der her sker, er jo egentlig kun, at den autorisationsordning, som hidtil har sorteret under Den almindelige danske Lægeforening, nu kommer til at sortere under indenrigsministeren, og initiativet er jo i høj grad taget udefra; der er ikke tale om, at der i og for sig er noget samfundsmæssigt behov for denne lovgivning. Der er en række detaljer i lovforslaget, som man kan drøfte, og det bliver der formodentlig lejlighed til i udvalget.

Der er dog to ting, jeg gerne vil nævne allerede ved denne lejlighed. Den ene er, at det forekommer mig, at der skulle være en mulighed for at opnå autorisation også for andre, der har erhvervet sig tilstrækkelige kundskaber, selv om de ikke har været ved de pågældende skoler; det er ikke sikkert, at de pågældende skoler i al evighed er de ideelle, eller at den monopolstilling, der faktisk i hvert fald i visse perioder har været, navnlig for ergoterapeuter, har været særlig ønskelig. Når der er adgang til at få autorisation for personer, der har fået en uddannelse i udlandet, skulle der vel også være mulighed for, at mennesker, der har fået en anden uddannelse — eller det, som vi i de kredse, jeg plejer at komme i, kalder en fri uddannelse — kunne få autorisation, dog naturligvis ikke under sådanne omstændigheder, at deres kvalifikationer bliver ringere end andres.

Det andet spørgsmål, jeg gerne vil nævne, er spørgsmålet om eneretten på betegnelser. Jeg har med glæde set, at indenrigsministeren ikke agter at lade denne autorisation følge af en eneret til beskæftigelsen; det tilslutter jeg mig. Men det er måske alligevel et spørgsmål, om en autorisationsordning i

det omfang, der her er foreslået, ikke i praksis vil medføre en eneret, og det forekommer mig, at i hvert fald inden for ergoterapeutområdet er berettigelsen af en sådan faktisk eneret en lille smule tvivlsom. Det er et nyt område, hvor man vel kan sige at der findes en række grænsebeskæftigelser og også en række folk med en grænseuddannelse, som meget vel vil kunne anvendes i dette arbejde, og som ikke bør formenes adgang til det.

Jeg går ud fra, at vi kan drøfte dette og andre spørgsmål i udvalget, og med disse bemærkninger vil jeg gerne tilsige lovforslaget vor støtte.

Hanne Reintoft: VS kan tilslutte sig, at der lovgives om autorisation af terapiassistenter, for vi skønner det mere hensigtsmæssigt end autorisation af anden instans eller fuldstændig mangel på autorisation.

I denne forbindelse skal jeg henlede opmærksomheden på, at der også er andre fagområder, hvor der er et lige så stort behov for lovgivning; jeg vil gerne komme med et lille hjertesuk over mit eget fags mangel på lovgivning; måske tør vi håbe på, at lovgivningen om socialrådgivere snart følger efter denne. Jeg vil hertil gerne føje, at vi kan ikke støtte mere eller mindre kontrollerede og mere eller mindre halvprivate former for uddannelse.

I det foreliggende lovforslag overlades det til indenrigsministeren at godkende uddannelsesstederne for terapiassistenter. Måske burde der have været en forpligtelse til at drage omsorg for, at uddannelseskapaciteten blev øget betydeligt, så antallet af uddannede kunne komme til at svare til det voksende behov. Især for ergoterapeuternes vedkommende er kapaciteten ringe, og ansøgerantallet er, så vidt jeg har erfaret, større end pladsantallet på uddannelsesstederne. Man må regne med, at behovet for terapiassistenter vil vokse hastigt i de kommende år, ikke mindst på grund af udvidelsen af vores omsorgsarbejde for gamle og syge. Der er en stigende erkendelse af, at benyttelsen af terapiassistenter i dette arbejde både på institutionerne og i de pågældendes hjem er et særdeles vigtigt led i arbejdet og et led, der vil blive udbygget ganske betydeligt. Terapiassistenternes